13/08/2022

Πειραιώς: Η Θεοτόκος είναι εκείνη που βρέθηκε στο επίκεντρο του θαύματος

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Πειραιώς

Η Θεοτόκος είναι εκείνη που βρέθηκε στο επίκεντρο του θαύματος της ενανθρωπήσεως του Υιού του Θεού τονίζει στην Ποιμαντορική του Εγκύκλιο για την εορτή της Κοιμήσεως της Θεοτόκου ο Μητροπολίτης Πειραιώς κ. Σεραφείμ.

Ο Σεβασμιώτατος αναφέρει, μεταξύ άλλων ότι στις μέρες μας πολλοί μιλούν για θαύματα, μα αυτά που ονομάζουν ως τέτοια, απέχουν πολύ από το να είναι η ζωτική ενέργεια του Θεού που θεραπεύει τον κόσμο.

“Γιατὶ δὲν εἶναι τὸ θαῦμα μιὰ πράξη μαγική. Γιατὶ δὲν εἶναι τὸ θαῦμα μιὰ συνναλλαγὴ ἐμπορική. Γιατὶ δὲν εἶναι τὸ θαῦμα ἕνα ρουσφέτι θεϊκό. Γιατὶ δὲν εἶναι τὸ θαῦμα δεξιότητα ἀνθρώπων ἱκανῶν. Γιατὶ δὲν εἶναι τὸ θαῦμα θέαμα γιὰ τὰ μέσα κοινωνικῆς δικτύωσης. Γιατὶ δὲν εἶναι τὸ θαῦμα διαφημιστικὸ προϊὸν. Γιατὶ δὲν εἶναι τὸ θαῦμα καταναγκασμὸς στὴν πίστη. Ἂν θέλουμε νὰ γνωρίσουμε τὸ θαῦμα στὶς πραγματικές του διαστάσεις πρέπει νὰ προστρέξουμε στὸ πρόσωπο τῆς Παναγίας μας. Ἐκείνη μπορεῖ νὰ μᾶς διδάξει ποιὸ θαῦμα εἶναι γνήσιο, καὶ ποιὸ κίβδηλο καὶ ψευδές. Ἡ Θεοτόκος εἶναι ἐκείνη ποὺ βρέθηκε στὸ ἐπίκεντρο τοῦ

θαύματος τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ. Ἐκείνη εἶπε τὸ μεγάλο «ναὶ» γιὰ νὰ σαρκωθεῖ ὁ Χριστὸς κατὰ τὸν Εὐαγγελισμό, ἐκείνη ἔγινε ἡ Χώρα τοῦ Ἀχωρήτου, ἐκείνη γέννησε τὸν σαρκωμένο Λόγο”, σημειώνει.

Αναλυτική η Εγκύκλιος του Σεβασμιωτάτου:

Τέκνα μου ἀγαπητά,

«Οὐδεὶς προστρέχων ἐπὶ σοί, κατῃσχυμμένος ἀπὸ σοῦ ἐκπορεύεται, ἁγνὴ Παρθένε Θεοτόκε, ἀλλ’ αἰτεῖται τὴν χάριν, καὶ λαμβάνει τὸ δώρημα, πρὸς τὸ συμφέρον τῆς αἰτήσεως».

Κατὰ τὶς ἡμέρες αὐτὲς τοῦ Αὐγούστου οἱ χριστιανοὶ προσήλθαν στὶς ἐκκλησιὲς ἀχθοφορώντας βάσανα καὶ ταλαιπωρίες. Πρόσωπα χαρακωμένα ἀπὸ τὸν πόνο στάθηκαν ἀπέναντι ἀπὸ τὴν εἰκόνα τῆς Κυρίας Θεοτόκου, γονάτισαν, ἔκλαψαν καὶ προσευχήθηκαν. Ζήτησαν μέσα ἀπὸ τὴν ψυχή τους νὰ ἀπαλλαγοῦν ἀπὸ τὰ δεινὰ ποὺ τοὺς κατατρέχουν, νὰ νικηθεῖ ἡ ἀσθένεια, νὰ παρηγορηθεῖ ὁ πόνος, νὰ παύσει ἡ μοναξιά, νὰ ἀποκατασταθεῖ ἡ ἀδικία. Τόσοι καὶ τόσοι πιστοὶ προσῆλθαν στὸ Ναὸ αἰτούμενοι ἀπὸ τὴν Παναγία ἕνα θαῦμα.

«Μὰ κάνει ἡ Παναγία θαύματα στοὺς καιρούς μας;» θὰ ἀναρωτηθοῦν πολλοὶ ἀπὸ ἐμᾶς, κι ἡ ψυχή μας θὰ γεμίσει ἀμφιβολία, κι ὁ νοῦς μας θὰ τρέξει σὲ καταστάσεις πονηρὲς καὶ κίβδηλες, κι ἡ ὕπαρξή μας, ποὺ λαχταρὰ τοῦ Θεοῦ τὸ θαῦμα, θὰ μείνει στερημένη καὶ ἀπογοητευμένη στοὺς φόβους της καὶ στὰ ἀδιέξοδά της.

Γιὰ νὰ ἀπαντήσουμε λοιπὸν στὸ ἐρώτημα ἂν ἡ Θεοτόκος θαυματουργεῖ στὶς ἡμέρες μας θὰ πρέπει πρῶτα νὰ κατανοήσουμε τί εἶναι τὸ θαῦμα.

Ζοῦμε σ’ ἕνα κόσμο ποὺ κάποια πράγματα μοιάζουν φυσικὰ καὶ ἀκλόνητα. Νόμοι καὶ κανόνες φυσικοὶ διέπουν τὴν πλάση. Πίσω ἀπὸ αὐτὰ ὁ ἄνθρωπος δύναται νὰ διακρίνει τὸ χέρι τοῦ Δημιουργοῦ, ποὺ ἔπλασε τὰ πάντα «καλὰ λίαν». Τὴν ἴδια ὅμως στιγμὴ μπορεῖ κανεῖς νὰ διακρίνει πὼς στὸν καλὸ αὐτὸν κόσμο ὑπάρχουν καὶ ἡ φθορά, καὶ ἡ ἀσθένεια, καὶ ὁ πόνος, καὶ ἡ ἀδικία, καὶ τὸ σκοτάδι, καὶ ἡ κακότητα. Μὲ μιὰ κουβέντα στὸν κόσμο αὐτὸ ὑπάρχει καὶ ὁ θάνατος.

Ὅλα τοῦτα δὲν τὰ δημιούργησε ὁ Θεός, ἀλλὰ εἶναι ἀποτελέσματα τῆς ἀπουσίας τοῦ Θεοῦ ἀπὸ τὸν κόσμο. Μιᾶς ἀπουσίας ποὺ «ἐπέβαλλε» στὸ Θεὸ ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴν ἐλευθερία του. Ἡ διήγηση τοῦ βιβλίου τῆς Γενέσεως γιὰ τὴν πτώση τοῦ Ἀδάμ καὶ τῆς Εὔας δὲν μιλᾶ μόνο γιὰ τὴν ἔξωση τῶν πρωτοπλάστων ἀπὸ τὸν Παράδεισο, ἀλλὰ ταυτόχρονα ἀποκαλύπτει τὴν ἀξίωση τοῦ ἀνθρώπου νὰ ἐξωθεῖ ὁ Θεὸς ἀπὸ τὸν κόσμο.

Ὁ Θεὸς δὲν μπορεῖ νὰ σταματήσει νὰ ἀγαπᾶ τὸν ἄνθρωπο καὶ ὅλα τὰ δημιουργήματά Του. Τοῦτο σημαίνει πὼς ὁ Θεὸς δὲν ἀποσύρεται κατ' ἀπόλυτο τρόπο ἀπὸ τὸν κόσμο, ἀλλὰ ἀφήνει στὸν ἄνθρωπο τὸ χῶρο ποὺ διεκδικεῖ συνεχίζοντας νὰ συγκρατεῖ τὸ σύμπαν. Γι' αὐτὸ στὸν κόσμο αἰσθανόμαστε ἄλλοτε τὴν ἀπουσία τοῦ Θεοῦ, καὶ ἄλλοτε τὴν παρουσία Του. Στὸ κενὸ αὐτὸ τῆς ἀπουσίας εἰσχωρεῖ τὸ σκοτάδι στὸν κόσμο, ἡ ἀδικία, ὁ πόνος, ἡ ἀσθένεια καὶ τελικὰ ὁ θάνατος. Κι ὅλα τοῦτα ἐμεῖς οἱ ἄνθρωποι τὰ λέμε καὶ τὰ ὀνομάζουμε φυσικά, γιατὶ εἶναι βέβαιο πὼς στὸ βίο μας θὰ συναντηθοῦμε μὲ αὐτά. Ὅμως στὴν πραγματικότητα τοῦτες οἱ καταστάσεις ἀποτελοῦν διασάλευση τῆς φυσικῆς τάξεως, εἶναι ἀποκλίσεις ἀπὸ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, εἶναι οἱ ὀδυνηρὲς ἐπιπτώσεις τῆς δῆθεν αὐτοθέωσης τοῦ ἀνθρώπου.

Ἡ ἀπάντηση τοῦ Θεοῦ στὸ ἀνθρώπινο δράμα δίδεται μέ ἕνα θαῦμα. Εἶναι τὸ θαῦμα τῆς Ἐνανθρωπήσεως τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ. Ἡ Θεοτόκος Μαρία δέχεται στὰ σπλάχνα της τὸ Θεό Λόγο. Τὸ δεύτερο πρόσωπο τῆς Ἁγίας Τριάδος λαμβάνει τὴν ἀνθρώπινη φύση, γιὰ νὰ καταργήσει τὸ χάσμα μεταξὺ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπου, γιὰ νὰ ἑνώσει τὰ διεστῶτα, γιὰ νὰ καταπατήσει τὸ κακό, γιὰ νὰ καταργήσει τὸ θάνατο.

Τοῦτο εἶναι τὸ μέγα Θαῦμα κι ἀπὸ ἐκεῖ ἀπορρέει κάθε θαυμαστὴ εὐεργεσία τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν ἄνθρωπο. Γιατὶ ὅταν ὁ ἄνθρωπος σχετιστεῖ μὲ τὸ Θεό, βιώνει μιὰ νέα φυσικὴ τάξη. Ζεῖ στὴ γὴ μὲ τὴν προοπτικὴ τοῦ οὐρανοῦ. Ἀδικεῖται ἀπὸ τὸ κακό, ἀλλὰ δικαιώνεται ἀπὸ τὸ Σταυρό. Πονᾶ ἀπὸ τὴν ἀσθένεια, ἀλλὰ βρίσκει παρηγορία καὶ νόημα μέσα ἀπὸ τὴ δοκιμασία. Γνωρίζει τὸ βιολογικὸ θάνατο, μὰ περνᾶ στὴ ζωή τῆς αἰωνιότητας ποὺ δὲν τὴ σκιάζει ὀδύνη, λύπη ἢ στεναγμός.

Τὸ θαῦμα γιὰ τὴν Ἐκκλησία εἶναι Χριστοκεντρικὸ γεγονός καὶ ὄχι ἁπλὰ μιὰ παραδοξότητα, μιὰ ἔκτακτη εὐεργεσία, μιὰ ὑπέρβαση τῶν φυσικῶν νόμων. Τὸ θαῦμα εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς καινῆς πραγματικότητας ποὺ εἰσάγει στὴν ἀνθρωπότητα ὁ Σωτήρας Χριστός. Εἶναι ἕνας νέος τρόπος ζωῆς ἀπαλλαγμένος ἀπὸ τὸ κεντρὶ τοῦ θανάτου.

Ὁ Χριστὸς κατὰ τὴν ἐπίγεια παρουσία Του δίνει τὸ φῶς σὲ τυφλούς, κινητοποιεῖ παραλύτους, καθαρίζει λεπρούς, ἀνασταίνει κεκοιμημένους. Ὑπάρχουν ὅμως κι ἄλλοι ποὺ ζοῦν τὸ θαῦμα τῆς παρουσίας Του χωρὶς νὰ θεραπεύεται τὸ σῶμα τους, ἀλλὰ ἡ πληγωμένη τους ψυχή. Ὁ Ἰησοῦς συγχωρεῖ μετανοημένους, συναναστρέφεται μὲ ξένους, συνομιλεῖ μὲ ἁμαρτωλούς, συναντᾶται μὲ μοναχικούς, μοιράζεται τὸ τραπέζι μὲ πεινασμένους γιὰ ἀλήθεια. Ὅλες τοῦτες οἱ πράξεις μαρτυροῦν τὸν ἐρχομὸ τῆς Βασιλείας τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ὅλα τοῦτα τὰ ἔργα ἀποτελοῦν τὸ θαῦμα τῆς ἑνότητας τῆς Θείας καὶ τῆς ἀνθρώπινης φύσεως στὸ πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ.

Μετὰ τὴν Ἀνάσταση καὶ τὴν Ἀνάληψη τοῦ Κυρίου τὰ θαύματα ἐνεργοῦνται ἐντὸς τῆς Ἐκκλησίας πρωτίστως μυστηριακὰ καὶ λατρευτικά. Γιατὶ εἶναι μεγάλο θαῦμα ἡ ἀναγέννηση ἑνὸς ἀνθρώπου μὲ τὸ Βάπτισμα, καὶ ἡ συγχώρεση μὲ τὴν Ἐξομολόγηση, καὶ ἡ ἕνωση τοῦ ἄνδρα καὶ τῆς γυναίκας μὲ τὸ γάμο, καὶ ὁ ἁγιασμὸς μὲ τὴ θεία Κοινωνία. Ὅλοι οἱ πιστοὶ ἔχουμε δεχθεῖ τὸ θαῦμα μέσα στην ἐκκλησιαστική μας ζωή.

Σὲ αὐτὸ τὸ Χριστοκεντρικὸ ὁρίζοντα μπορεῖ νὰ κατανοήσει κανείς καὶ τὰ ἐπιμέρους θαύματα ποὺ μποροῦν νὰ συμβοῦν στὴ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων. Ὁ Χριστὸς συναντᾶ τὸ κάθε πρόσωπο μὲ ἕνα μοναδικὸ τρόπο, καλώντάς το σὲ σχέση ἀληθινὴ καὶ ἀγαπητική. Καὶ τούτη ἡ σχέση μεταμορφώνει τὸν ὅλο ἄνθρωπο, τὴν ψυχὴ καὶ τὸ σῶμα του. Κι ὁ ἄνθρωπος ἀποκαθίσταται ὑγιής, ἄλλοτε μὲ τὴν θεραπεία, ἄλλοτε μὲ τὴν παρηγοριά, ἄλλοτε μὲ τὴν ἐλπίδα, ἄλλοτε μὲ τὴν ἐσωτέρα χαρὰ ποὺ δὲν μπορεῖ καμιὰ ἀσθένεια καὶ κανένας πειρασμὸς νὰ τὴν κάμψουν. Μὲ αὐτοὺς καὶ μὲ μύριους ἄλλους τρόπους τὸ θαῦμα ὑπάρχει μέσα στὴν Ἐκκλησία ὡς βίωμα καὶ ἐμπειρία, ὡς γεγονὸς φυσικὸ καὶ ὑπερφυσικό, ὡς θεία ἐνέργεια καὶ φῶς ἄκτιστο.

Ὁ κάθε πιστὸς ποὺ πονᾶ ζεῖ τὸ θαῦμα τῆς συμπόρευσης τοῦ Χριστοῦ μαζί του. Ὁ πόνος του εἶναι πόνος Χριστοῦ, μὰ καὶ πόνος τῆς Ἐκκλησίας, πόνος τοῦ κάθε χριστιανοῦ. Κανεὶς δὲν εἶναι πλέον μόνος. Ἡ προσευχὴ τῆς Ἐκκλησίας δὲ σταματᾶ ποτὲ νὰ ἐκζητεῖ τὸ θαῦμα. Καὶ τὰ αἰτήματα τῶν πιστῶν πάντα εἰσακούονται ἀπὸ τὸ Θεὸ τῆς ἀγάπης, ὁ ὁποῖος παίρνει τὸν πόνο καὶ τὸν κάνει ὁδὸ σωτηρίας, παρέχοντας στὸν καθένα αὐτὸ ποὺ ἀληθινὰ χρειάζεται.

Στὶς μέρες μας πολλοὶ μιλοῦν γιὰ θαύματα, μὰ αὐτὰ ποὺ ὀνομάζουν ὡς τέτοια, ἀπέχουν πολὺ ἀπὸ τὸ νὰ εἶναι ἡ ζωτικὴ ἐνέργεια τοῦ Θεοῦ ποὺ θεραπεύει τὸν κόσμο.

Γιατὶ δὲν εἶναι τὸ θαῦμα μιὰ πράξη μαγική. Γιατὶ δὲν εἶναι τὸ θαῦμα μιὰ συνναλλαγὴ ἐμπορική. Γιατὶ δὲν εἶναι τὸ θαῦμα ἕνα ρουσφέτι θεϊκό. Γιατὶ δὲν εἶναι

τὸ θαῦμα δεξιότητα ἀνθρώπων ἱκανῶν. Γιατὶ δὲν εἶναι τὸ θαῦμα θέαμα γιὰ τὰ μέσα κοινωνικῆς δικτύωσης. Γιατὶ δὲν εἶναι τὸ θαῦμα διαφημιστικὸ προϊὸν. Γιατὶ δὲν εἶναι τὸ θαῦμα καταναγκασμὸς στὴν πίστη.

Ἂν θέλουμε νὰ γνωρίσουμε τὸ θαῦμα στὶς πραγματικές του διαστάσεις πρέπει νὰ προστρέξουμε στὸ πρόσωπο τῆς Παναγίας μας. Ἐκείνη μπορεῖ νὰ μᾶς διδάξει ποιὸ θαῦμα εἶναι γνήσιο, καὶ ποιὸ κίβδηλο καὶ ψευδές.

Ἡ Θεοτόκος εἶναι ἐκείνη ποὺ βρέθηκε στὸ ἐπίκεντρο τοῦ θαύματος τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ. Ἐκείνη εἶπε τὸ μεγάλο «ναὶ» γιὰ νὰ σαρκωθεῖ ὁ Χριστὸς κατὰ τὸν Εὐαγγελισμό, ἐκείνη ἔγινε ἡ Χώρα τοῦ Ἀχωρήτου, ἐκείνη γέννησε τὸν σαρκωμένο Λόγο.

Ἡ Θεοτόκος εἶναι ἐκείνη ποὺ ἔζησε ταπεινὰ κοντὰ στὸ Χριστὸ ἀκολουθώντας ταπεινὰ τὴν ἐκπλήρωση τοῦ σχεδίου τῆς θείας οἰκονομίας. Εἶδε τὸν Υἱὸ καὶ Θεό Της νὰ διδάσκει, νὰ θεραπεύει, νὰ τρέφει, νὰ παρηγορεῖ, νὰ παθαίνει, νὰ σταυρώνεται, νὰ δέχεται ταφή, νὰ ἀνασταίνεται. Ἔζησε τὸ θαυμαστὸ βίο τοῦ Υἱοῦ της ἐν σιωπῇ καὶ ἐν προσευχῇ. Δὲν ἐπεδίωξε κάτι νὰ οἰκειοποιηθεῖ, δὲν αἰτήθηκε κάτι γιὰ τὴν ἴδια, δὲν διεκδίκησε μερίδιο τιμῆς καὶ δόξης.

Ἡ Θεοτόκος εἶναι ἐκείνη ποὺ δέχθηκε ὡς πρόσωπο τοὺς καρποὺς τῆς Ἀναστάσεως ποὺ ὁ Υἱός της ἐπιφυλάσσει γιὰ κάθε ἄνθρωπο. Γιορτάζουμε σήμερα τὴν Κοίμηση τῆς Θεοτόκου, μὰ καὶ τὸ μεγάλο θαῦμα τῆς Μεταστάσεως. Ὁ Χριστὸς λαμβάνει τὴν ψυχὴ τῆς Ἁγίας Μητρός Του κατὰ τὴν ἐκδημία Της. Στὴν ἀγκάλη του κρατᾶ τὴν πάναγνη ψυχὴ τῆς Κυρίας τῶν Ἀγγέλων καὶ τῶν ἀνθρώπων. Ὅμως καὶ τὸ σῶμα τῆς Παναγίας μας δὲν ἀφήνεται στὴν φθορὰ καὶ στὴ σήψη. Ὁ Σωτήρας Χριστὸς τὸ ἀνασταίνει, ὥστε ἡ Παναγία νὰ γίνει ἡ πρώτη ποὺ θὰ ζήσει τὸ θαῦμα τῆς ἀπόλυτης κατάργησης τοῦ θανάτου.

Ἡ Θεοτόκος μᾶς μυσταγωγεῖ στὸ θαῦμα, ὡς γεγονὸς σωτηριολογικό, ποὺ ἀγγίζει ὅλη τὴν ἀνθρώπινη ὕπαρξη. Καὶ οἱ πιστοὶ προστρέχουμε στὴ Μάνα μας τὴν Παναγιὰ καὶ ζητοῦμε ἄλλοτε μὲ ἐπίγνωση κι ἄλλοτε μὲ ἀφέλεια, ἐκεῖνα ποὺ ἡ ψυχή μας λαχταρᾶ. Μὰ ἐκείνη κανέναν δὲν παραθεωρεῖ, κανέναν δὲν ἀποπαίρνει. Σκύβει στὰ προβλήματά μας, στὶς μπερδεμένες μας ἀντιλήψεις, στοὺς πόνους καὶ τὶς ἀδυναμίες μας καὶ τὰ προσλαμβάνει καὶ τὰ δέχεται. Προσεύχεται γιὰ μᾶς, αἰτεῖται ἀδιάλειπτα γιὰ τὸν καθένα μας, λαλεῖ στὸν Υἱό Της λόγους γλυκοὺς ποὺ ἀποσκοποῦν στὴ σωτηρία μας.

Γι’ αὐτὸ κι ἐμεῖς προσερχόμαστε σήμερα στοὺς Ναοὺς δίνοντας τὴ μαρτυρία στὸν κόσμο: «Ναὶ, καὶ σήμερα γίνονται θαύματα. Ναὶ, ἡ Κυρά μας ἡ Παναγιὰ θαυματουργεῖ. Ὅλοι μας ἔχουμε δεχθεῖ γεγονότα θεία καὶ θαυμαστά. Δὲν μιλοῦμε

γιὰ ἐκείνα ποὺ θὰ συναντήσετε στὸ facebook καὶ στὸ viber. Σᾶς μιλοῦμε γιὰ ἐκεῖνα ποὺ ἐνεργοῦνται στὰ βάθη τῆς ψυχῆς μας ἀγγίζοντας τὸ σῶμα μας, τὶς ἀδυναμίες μας, τὶς ἁμαρτίες μας, τὶς σχέσεις μας, τὰ ἔργα μας καὶ τὴ ζωή μας ὁλόκληρη. Κι ἂν ὑπάρχουν κάποιοι ποὺ καπηλεύονται τὸ θαῦμα, τοῦτο δὲν σημαίνει πὼς ἔπαυσε νὰ ὑπάρχει».

Εὐχόμαστε σὲ ὅλους νὰ γίνουμε μέτοχοι καὶ μάρτυρες τοῦ θαύματος τῆς σωτηρίας ποὺ ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς κομίζει στὸν καθένα ἀπὸ ἐμᾶς, διὰ τῶν πρεσβειῶν τῆς Ἁγίας Μητρός Του, τῆς Κυρίας Θεοτόκου τῆς προστάτιδος καὶ ἐφόρου τοῦ κόσμου ὅλου, μὰ καὶ τῆς τοπικῆς μας Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία ἔχει δεχθεῖ ἐπανειλημμένα τὴν ἀρραγὴ προστασία Της.

ΧΡΟΝΙΑ ΠΟΛΛΑ!

Μέ ὅλη μου τήν ἀγάπη

Ο Μ Η Τ Ρ Ο Π Ο Λ Ι Τ Η Σ Σ Α Σ

† ὁ Πειραιῶς ΣΕΡΑΦΕΙΜ